

výsledku řízení za obnovu nemohl se pak nss obírat, nemaje kompetence instanční.

Trpí tudíž nař. rozhodnutí jak podstatnou vadností tak i nezákonností, pročez bylo je v tomto bodu, pokud totiž jde o obnovu řízení, zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Zrušení to vztahuje se ovšem i na tu část nař. rozhodnutí, kterým žal. úřad zamítl meritorní návrh strany, aby uznáno bylo, že testament Jana P. byl ještě dne 24. dubna 1919 v platnosti, že dne 24. dubna 1919 neexistovalo mezi dědici spoluvlastnictví a že na základě zvláštních majetkových souborů, případně jejich dědiců, ohledně každého majetkového souboru nárok dle § 11 zák., neboť toto zamítnutí neopřel žal. úřad o důvody věcné, nýbrž vyslovil je toliko jako důsledek zamítnutí žádosti za obnovu, spojiv takto s negativním judiciem rescindens — a toliko vzhledem k jeho zápornému výsledku — zároveň judicium rescissorium, které tudíž padá, jakmile judicium rescindens bylo odstraněno.

č. 7827.

Pozemková reforma: O běhu lhůty stanovené k uplatnění nároku podle § 11 zák. a § 20 příd. zák.

(Nález ze dne 23. března 1929 č. 868.)

V ě c : Ladislav P. v D. (adv. Dr. Mor. Katona z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu (zem. pres. v. v. Rud. Vyšín) o ponechání a propuštění nemovitostí.

V ý r o k : Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y : Nař. výměrem zamítl stpů st-lovu žádost, již reklamoval podle § 20 příd. zák. a podle § 11 zák. nemovitosti zapsané ve vložce č. ... obce A. jako opožděně podanou, a odůvodnil výrok ten tím, že stpů oznámil výměrem z 30. srpna 1924 zamýšlené převzetí těchto nemovitostí, patřících spoluvlastnický dědicům Jana P., že oznámení to bylo doručeno st-li dne 11. května 1925 a ostatním spoluvlastníkům v době od 28. března do 3. září 1925 s vyzváním k uplatnění nároku dle § 11 zák., a že tudíž žádost, jež došla 3. ledna 1927, byla podána již po uplynutí lhůty k uplatnění nároků dle § 11 zák. stanovené. Ježto pak lhůta v § 3 náhr. zák. uvedená platí i co do uplatnění nároků dle § 20 příd. zák., bylo zamítnouti pro opožděnost uplatněný nárok jak dle § 11 zák., tak i dle § 20 příd. zák.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss takto :

Stížnost namítá, že žal. úřad odmítl opožděnou žádost, již st-l reklamoval podle § 20 příd. zák. a § 11 zák. shora uvedené nemovitosti, aniž se před tím pravoplatně vypořádal s otázkou, komu nemovitosti ty, jež přesahují výměry v § 2 zák. uvedené, vlastnický patří. — Stpů vychází v nař. rozhodnutí z toho, že st-lem reklamované nemovitosti patří spoluvlastnický dědicům Jana P., stížnost naproti tomu tvrdí, že nemovitosti ty patří vlastnický st-li jako samovlastníku, a dovozuje z toho, že lhůta § 3 náhr. zák. stanovená k uplatnění nároků

těch dědicům Jana P. v důsledku oznámení o zamýšleném převzetí z 30. srpna 1924, nepočala vůči němu běžeti a nemůže býti proto základem prekluse jeho nároků.

Oporu pro tvrzení, že sporné nemovitosti patří vlastnický dědicům Jana P., měl žal. úřad ve svém rozhodnutí z 30. srpna 1924, v němž vyslovil, že dědicům po Janu P., dne 2. června 1908 zemřelém, patří spoluvlastnický veškeré nemovitosti do pozůstalosti náležející, uvedl, že v jeho podání z 28. května 1924 jsou obsaženy důvody, proč tyto nemovitosti považuje za jedinou záborovou jednotku, a těmto dědicům, mezi nimi i st-li, zamýšlené převzetí pozůstalostních nemovitostí Jana P. a v nich i nemovitostí zapsaných ve vložce č. . . . A., oznámil.

Stížnost tvrdí, že výměr z 30. srpna 1924 není pravoplatným rozhodnutím o otázce, komu sporné nemovitosti vlastnický patří, protože prý se výměr ten dovolává rozhodnutí z 28. května 1924, jež prý žal. úřad — jak stížnost dovozuje z pozdějšího rozhodnutí jeho z 1. července 1927 — za pravoplatné rozhodnutí nepokládá. Stížnost nepopírá zjištění žal. úřadu, že výměr z 30. srpna 1924 byl st-li jako jednomu z dědiců Jana P. dne 11. května 1925 doručen. St-l podal svým opatrovníkem Drem K. do tohoto rozhodnutí stížnost k nss-u, avšak stížnost ta byla odvolána a řízení o ní bylo zastaveno. Nechal tudíž st-l rozhodnutí to vůči sobě vejíti v právní moc. Právní moc rozhodnutí toho brání, aby nss mohl se zabývatí námitkami, jimiž se dnešní stížnost již po uplynutí lhůty § 14 zák. o ss proti němu brání, neboť i nezákonná a vadná rozhodnutí úřadů správních jsou právní moci schopna.

Bylo-li výrokem z 30. srpna 1924 pravoplatně rozhodnuto, že sporné nemovitosti patří vlastnický dědicům Jana P., pak lhůta § 3 náhr. zák. uložená těmto dědicům k uplatnění nároků dle § 11 zák., počala i vůči st-li, jako jednomu z nich, dnem 11. května 1925 běžeti, a nelze proto shledávati ani nezákonnost, ani vadu řízení v tom, že žal. úřad podle této lhůty zkoumal včasnost uplatněných nároků.

Žádost za nové přezkoumání otázky záboru nemovitého majetku zemřelého Jana P., již st-l dne 1. června 1925 spolu s jinými dědici u stpú-u vznesl, nemohla ovšem běh lhůty té zastaviti. (Odst. 7. § 10 zák. čl. XX z r. 1901.)

St-l tvrdí dále, že prý nabyt práva na meritorní vyřízení své žádosti tím, že stpú o žádosti té vykonal komisionelní šetření a že dal si od něho zaplatiti zálohou na komis. šetření 3.000 Kč. Spatřuje tudíž st-l v těchto okolnostech prominutí následků prekluse po zákonu nastavši. Avšak okolnosti ty nejsou tak jednoznačny, aby bylo lze v nich spatřovati mlčky povolené prominutí následků promeškání preklusivní lhůty § 3 náhr. zák. Zda postup ten hová i účelnosti a ekvitě, nemohl ovšem nss zkoumati, vázán jsa kompetencí vymezenou mu zákonem o ss.

Č. 7828.

Domovské právo (Slovensko): * Podle § 12 zák. čl. V: 1876 nenabývá se domovského práva již ex lege, nýbrž teprve úředním zjištěním.

(Nález ze dne 23. března 1929 č. 2972.)